

Arrest

nr. 128 349 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 25 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 april 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 mei 2013 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 16 mei 2013 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 28 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 20 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 24 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 28.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

S.(...), N.(...) Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: Macedonië Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, hef verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel Ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorziet in § 1, vierde lid,

Uit artikel 9ter §1, 4fi lid en artikel 9ter §3, 3 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 lot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 28/05/2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte, Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 28/05/2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiale aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art, 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”*

1.6. Op 25 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan eveneens op 24 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van K.(...) V.(...) T.(...) Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

S.(...), N.(...) en geboren te zijn te (...) op (...), en van nationaliteit Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.) te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd :

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 16/05/2013 en betekend op 22/05/2013

INREISVERBODEN

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 16/05/2013 en betekend op 22/05/2013”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het bevel om het grondgebied is immers gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel ‘moet’ afleveren, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar middel de schending aanvoert van een aantal bepalingen uit het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de Staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

3.4. De Raad wijst er bovendien op dat de tweede bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod waardoor deze niet louter als een herhaald bevel kan worden beschouwd, zoals de verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen. Een inreisverbod heeft immers verstrekkende gevolgen waardoor niet zonder meer kan worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, voor zover dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing voert verzoekster het volgende aan:

“Dat verzoekster inderdaad een type medisch attest van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd ter staving van haar aanvraag en dat dit attest vergezeld werd door een medisch rapport en door een hospitalisatieattest voor de periode 30.04.2013 t.e.m. 10.05.2013.

Dat verwerende partij van mening is dat die elementen niet voldoende zijn.

Dat verzoekster van mening is dat dit besluit niet passend is aangezien de elementen die ze ter staving van haar aanvraag neerlegt. Dat die elementen niet genegeerd kunnen worden.

Dat de bestreden beslissing genomen werd zonder dat de Dokter uitgenodigd is geweest om een mening te geven betreffende de ziekte van verzoekster.

Dat de ernst van een ziekte een erg subjectieve kwestie blijft en dat dit element dan ook ten gronde moet onderzocht worden door de Ambtenaar Dokter.

(...)

Dat artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in verband met artikel 8 EVRM verwerende partij verplicht om een duidelijke en welbepaalde motivering te geven, die aantoont dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM in acht heeft genomen tijdens de analyse van de machtiging tot verblijf gegrond op basis van artikel 9ter.

Dat die motivering in de bestreden beslissing volledig onbestaande is.

Dat verwerende partij niet heeft aangetoond dat er een billijke balans werd gemaakt tussen het beoogde doel en de ernst van de schending van de rechten (ten aanzien van privé- en familiaal leven) van verzoekster.

Dat verwerende partij in casu dus artikel 8 EVRM schendt en dat zij haar bestreden beslissing niet genoeg heeft gemotiveerd.”

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM aangezien zij in gebreke blijft om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit Verdragsartikel zou schenden.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464.) Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

De voorwaarden uit artikel 9ter, §1, vierde lid waaraan het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) moet voldoen, zijn de volgende:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

4.5. Blijkens het administratief dossier maakte verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf een SMG over van 28 mei 2013 waarin onder puntje “B/DIAGNOSTIC” het volgende wordt vermeld: “(K86) Hypertension Arterielle – Primaire – Benin (14-05-2009 -*) (A91) augmentation glycemie (28/05/2013 - *) – HPO programmée hypercholesterolemie”. De bijlagen bij het SMG omvatten een definitieve ontslagbrief van 10 mei 2013 en ongedateerde laboresultaten.

4.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat het SMG van 28 mei 2013 “geen enkele uitspraak (toont) omtrent de graad van ernst van de ziekte. Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar attesten in bijlage. Echter, deze overige medische attesten vertonen evenmin een uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 28/05/2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.” In haar middel acht verzoekster dit niet passend en is zij van mening dat de ernst van de ziekte een erg subjectieve kwestie blijft, maar zij maakt niet aannemelijk dat het SMG en/of de bijlagen wel degelijk informatie zouden bevatten over de graad van ernst van de in de diagnose vermelde aandoeningen. Verzoekster weerlegt de concrete vaststelling niet dat de aangeleverde medische attesten geen gegevens bevatten over de graad van ernst van haar aandoeningen. Waar verzoekster van mening is dat een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer vereist is, merkt de Raad op dat artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet dit niet voorschrijft en dat de bevoegdheid om de aanvraag omwille van het gebrek aan formele vereisten onontvankelijk te verklaren enkel aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt.

4.7. Verzoekster beweert dat er bij de analyse van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet rekening zou moeten worden gehouden met haar privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stipt aan dat de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard, geen enkele invloed heeft op de verblijfssituatie van betrokkene, zodat er geen reden bestaat om rekening te houden met een privé- of gezinsleven.

4.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4.9. Naar aanleiding van de tweede bestreden beslissing voert verzoekster in haar enig middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt hierbij het volgende:

Dat verwerende partij ook artikels 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat de mogelijkheid om een einde te stellen aan een machtiging tot verblijf niet de voorrang kan hebben op het nagaan of de maatregel van verwijdering die derhalve genomen is niet van die aard is om een mogelijke schending van een erkend fundamenteel recht te laten verschijnen.

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod van geval tot geval bepaald, rekening houdend met alle specifieke omstandigheden van elk apart geval. Verwerende partij moet dus rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval als ze een beslissing op die grond neemt. Met het privé- en familiaal leven dient ook rekening gehouden te worden.

Dat het bestaan van een privé- en familiaal leven in hoofde van verzoekster in casu duidelijk is.

Dat verzoekster de nodige stappen heeft gezet om haar verblijf te regulariseren vanaf het moment dat ze in BELGIË is aangekomen.

Dat de bestreden beslissing geenszins doet blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de schending van het privé- en familiaal leven van verzoekster in acht heeft genomen.

Dat een inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster alleen maar gegrond is als het door de Wet voorzien wordt en als het in een democratische samenleving een nodige maatregel blijkt te zijn voor de ordediensten en voor het voorkomen van delicten.

Dat verwerende partij in casu geen balans van de aanwezige belangen heeft opgemaakt.”

4.10. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.11. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

4.12. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de inschrijving van verzoekster als asielaanvrager op 24 april 2013 (bijlage 26) (zie punt 1.1) volgende commentaar opnam: *“(...) Betrokkene heeft een zoon S.(...) D.(...) in België (Belgische nationaliteit). Betrokkene zou bij haar zoon inwonen op het adres (...). (...)”*. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van bij aanvang op de hoogte was van de gezinssituatie, waardoor verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat *“Dat de bestreden beslissing geenszins doet blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de schending van het privé- en familiaal leven van verzoekster in acht heeft genomen”*.

4.13. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“In de mate dat verzoekster refereert naar het feit dat zij een zoon zou hebben in België (maar zulks blijkt niet uit de toelichting bij het middel), laat verweerder ten overvloede nog gelden dat:

- Verzoekster de afstammingsband niet bewijst;

- Verzoekster pas op 24.04.2013 het Rijk is binnengekomen, en voordien reeds geruime tijd gescheiden heeft geleefd van haar beweerde zoon;

- Verzoekster verwijst naar een gezamenlijk adres, maar geen enkel ander bewijs voorlegt dat van aard is om te doen aannemen dat er een werkelijk gezinsleven bestaat.

- Uit het administratief dossier kan bovendien enkel worden afgeleid dat verzoekster kenbaar had gemaakt dat haar zoon in het Rijk woont en dat zij met hem zou samenwonen. Zij heeft zich nooit op een beschermenswaardig gezinsleven beroepen.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Het feit dat verzoekster zich na een lange scheiding wenst te voegen bij haar beweerde zoon doet daaraan geen afbreuk. Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM.

“Artikel 8 van het EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu verzoekende partij en haar vader. ” (R.v.V. nr. 83.753 van 28 november 2011)

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het in casu ook een aanvraag tot een eerste toelating tot verblijf betreft, en dat verzoekster geen enkele hinderpaal opwerpt die haar voorgehouden zoon zou verhinderen om samen met haar in het land van herkomst een gezinsleven uit te bouwen.

“De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. ” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Het middel faalt in rechte.”

4.14. Hoewel de uiteenzetting van verzoekster in haar middel over haar beweerde *“privé- en familiaal leven”* inderdaad uiterst summier is, blijkt uit de nota met opmerkingen dat de verwerende partij onmiddellijk begreep dat verzoekster refereerde aan haar Belgische zoon met wie zij samenwoont. De verwerende partij geeft bijgevolg duidelijk te kennen dat zij op de hoogte was van de specifieke (gezins-)situatie van verzoekster, hetgeen trouwens wordt bevestigd door de gegevens van het administratief dossier.

4.15. Uit de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarin enkel verwezen wordt naar het feit dat verzoekster *“langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”*, blijkt niet dat bij het nemen ervan rekening werd gehouden met het *“gezins- en familieleven”*, zoals nochtans wordt voorgeschreven door het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Mutatis mutandis geldt hetzelfde voor het inreisverbod aangezien uit de motieven die de duur van het inreisverbod schragen, waarbij ter rechtvaardiging van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar enkel wordt vermeld dat verzoekster *“heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 16/05/2013 en betekend op 22/05/2013”*, niet kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden *“met de specifieke omstandigheden van elk geval”* zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4.16. In haar nota met opmerkingen geeft de verwerende partij een aantal redenen op om te twijfelen aan de werkelijkheid van het gezinsleven van verzoekster en reikt zij tevens een aantal overwegingen aan waarom het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod niet als een inmenging in haar gezinsleven kunnen worden beschouwd. De Raad merkt echter op dat deze overwegingen een a posteriori-motivering uitmaken die niet bij machte zijn de miskenning van de artikelen 74/13 en 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet te herstellen. Los van de vraag of de artikelen 74/13 en 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke verplichting tot motivering bevatten, moet uit de beslissing kunnen worden afgeleid dat respectievelijk met *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* en/of met *“de specifieke omstandigheden van elk geval”* - indien dergelijke elementen blijkens het dossier voorhanden zijn - rekening werd gehouden. De Raad stelt trouwens vast dat de Raad van State in zijn rechtspraak aangeeft dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225 871). Uit deze rechtspraak lijkt te kunnen worden besloten dat de duur van het inreisverbod steeds nader dient te worden gemotiveerd.

4.17. De artikelen 74/13 en 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet werden miskend.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond, voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies).

5. Korte debatten

Aangaande de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, heeft de verzoekende partij wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN